

Пише: Милан Благојевић
уторак, 04 јул 2023 20:34

Ако бих оно што слиједи морао изрећи у само двије реченице, онда би то биле реченице које су и својеврсне хипотезе овог текста.

Прву реченицу чине тешке подвале и преваре Запада, који нам у новембру и децембру 1995. године, приликом парафирања, потписивања и ступања на снагу Дејтонског споразума, каза да смо држава, али убрзо затим већ 1996. рече да, иако смо држава, он ипак има право којег нема, да колонијално управља нама путем свог намјесника и колонијалног управника званог високи представник у БиХ. А другу реченицу чине наша колективна ишчашеност, незнање и похлепа, због којих смо такву подвалу и превару, лоповлук каквом нема премца у људској историји, слијепо прихватили, потчињавали му се и беспоговорно га спроводили у пракси дуже од четврт вијека, и то на своју штету и штету оних наших генерација које тек треба да дођу. Ако не вјерујете овим почетним реченицама, прочитајте аргументацију која слиједи за сваку од њих.

Нигдје на свијету, осим у БиХ, не постоји нити је постојало нешто што се зове државом чланицом УН, а да у њој законе може доносити ико други до надлежне институције те државе

Истинитост прве реченице најбоље доказује најсвјежији примјер колонијалног управљања дејтонском Босном и Херцеговином, онај од 1. јула ове године када је њемачки држављанин Кристијан Шмит своју приватну вољу противправно наметнуо као кривични закон у БиХ, прописавши да је кривично дјело ако се његова воља не поштује и не спроводи, те да се због тога иде у затвор до пет година. Овим чином дефинитивно је потврђен колонијални карактер дејтонске БиХ, те је разоткривена највећа подвала Запада у новијој историји, од стварања Уједињених нација (УН) 1945. године до данас. Ево и зашто.

Нигдје на свијету, осим у БиХ, не постоји нити је постојало нешто што се зове државом чланицом УН, а да у њој законе може доносити ико други до надлежне институције те државе. Према Повељи УН, Дејтонском мировном уговору и Уставу БиХ, ако се држи до њих, не би то правно могло да се чини ни у БиХ. Јер, Повеља УН прописује у члану 2. да се међународно право темељи на императивном општем начелу суверене једнакости сваке државе, због чега одмах затим, у том истом члану, Повеља УН забрањује свима да се на било који начин мијешају у унутрашња питања државе.

Пише: Милан Благојевић
уторак, 04 јул 2023 20:34

Дакле, нико, ниједна држава, сама или удружена са другим државама, а камоли појединац, нема право да се на било који начин мијеша у унутрашње послове треће државе, нити држава или група држава може неког појединца овластити да он то чини. Од овог императивног начела Повеља УН не дозвољава одступања ни у једном једином случају, па зато ни Савјет безбједности, чак и када дјелује према Поглављу VIII Повеље УН ради очувања свјетског мира, нема право да држави нареди нешто као закон, нити СБ УН може да овласти било којег појединца да он намеће своју вољу као државни закон. Јер, према Повељи УН, СБ УН ради очувања свјетског мира може само да: 1. предузме неофанзивне мјере према држави, у виду дипломатских мјера (прекида дипломатских односа, новчаног кажњавања, суспензије, односно искључења из УН) или 2. економских санкција (забране увоза или извоза робе из државе, блокаде њених поморских и ријечних лука, блокаде путева, ваздушног саобраћаја, прекида економских односа), а као најтежу мјеру СБ УН може да нареди 3. оружану интервенцију против државе. Како видимо, СБ УН може да нареди само неку од ових мјера, а никако и мјеру којом би СБ УН сам или путем неког трећег лица донио закон у некој држави, умјесто њених институција.

Пише: Милан Благојевић
уторак, 04 јул 2023 20:34

Зашто је то тако? Не само зато што је то, казано језиком правника догматичара, забрањено Повељом УН, већ је разлог дубљи, суштинскији. Наиме, не може се држава примити у чланство УН, у које је БиХ примљена у мају 1992. године, а да јој се тиме не призна и право на суверенитет. А суверенитет значи да само држава, њене надлежне институције, може да доноси и мијења своје законе, због чега УН нити било која друга држава, а камоли појединац, немају право да супституишу суверену државу у вршењу њених суверених права. То је, дакле, суштина начела суверености државе, које треба да важи једнако за сваку државу, а то значи и за БиХ.

Из тих разлога ниједним анексом Дејтонског мировног споразума није прописано, нити је могло бити, да ико, па ни високи представник, може овдје да намеће било какав правни акт, а камоли устав и закон.

То су разлози због којих у Уставу БиХ (Анекс 4 Дејтонског уговора) ниједном ријечју није речено да ико други, до Парламент БиХ, односно ентитетски парламенти, свако у границама својих надлежности прописаних тим Уставом, може у БиХ да доноси уставе и законе. Штавише, у члану 3. Устава БиХ јасно је прописано да саставни дио правног поретка у БиХ чине општа начела међународног права. То значи да је саставни дио правног поретка у БиХ и оно опште императивно начело суверене једнакости држава, са садржајем који је претходно објашњен, од којег међународно право не допушта одступања ни у ком случају. Стога је Уставни суд БиХ, који према члану 6. Устава БиХ треба да чува Устав БиХ, дужан да тај Устав штити од било чијег покушаја да врши државну власт у БиХ и да јој намеће свој устав и законе, умјесто надлежних институција у БиХ.

Ниједним анексом Дејтонског мировног споразума није прописано, нити је могло бити, да ико, па ни високи представник, може овдје да намеће било какав правни акт, а камоли устав и закон

Међутим, сва ова аксиоматика међународног и уставног права погажена је у случају БиХ. Наиме, у децембру 1997. године у Бону је одржан састанак тзв. савјета за примјену мира у БиХ, неформалног скупа држава, предвођених САД и Великом Британијом, који није прописан ниједним извором права, а које су закључиле не тзв. бонске закључке, којим називом су настојале прикрити суштину тог свог подухвата, већ међусобни противправни уговор о колонијалном управљању Босном и Херцеговином. Ту суштину најбоље је признао и разоткрио ни мање ни више до Уставни суд БиХ у својој одлуци број АП 953/05 од 8. јула 2006. године, рекавши у њој (став 58. Одлуке) да је та колонизаторска Бонска

Пише: Милан Благојевић
уторак, 04 јул 2023 20:34

конференција "одобрила став тадашњег високог представника да овлаштења пренијета на високог представника Анексом 10 укључују и овлаштења да доноси обавезујуће одлуке, када он то сматра нужним".

Другим ријечима, Уставни суд БиХ је тиме признао и разоткрио да високи представник нема право да ишта намеће у БиХ, али да је, у недостатку правног основа за своје насиље над правом, једноставно сам себи дао "право" да нама овдје у БиХ своју вољу намеће као обавезујућу (као закон), а да је затим тзв. конференција за имплементацију мира у БиХ Бонским противправним уговором о колонијалном управљању Босном и Херцеговином рекла да одобрава такав лични став једног високог представника и да он, дакле охаеризам, на основу тог одобрења може колонијално управљати над нама, као да смо ми његови робови који су једино дужни да се повинују његовој (само)вољи кад год то он затражи од нас својим (квази)уставним и (квази)законским актима.

То је суштина ове преваре и подвале Запада коју је, својом неопрезношћу, признао Уставни суд БиХ својом одлуком број АП 953/05. Кажем да је то тај суд учинио неопрезно, јер је заборавио да такво признање није хтио изрећи у ранијим својим одлукама. Наиме, када је први пут одлучивао о томе да ли високи представник има право да у БиХ намеће своју вољу као закон, а то је био предмет поводом тзв. закона Волфганга Петрича којим је 13. јануара 2000. године тај појединац наметнуо државну граничну службу БиХ (данашњу Граничну полицију БиХ), Уставни суд БиХ је у одлуци број У 9/00 од 3. новембра 2000. године сакрио оно што ће рећи тек 2006. године, да је она колонизаторска Бонска конференција "одобрила став тадашњег високог представника да овлаштења пренијета на високог представника Анексом 10 укључују и овлаштења да доноси обавезујуће одлуке, када он то сматра нужним".

Умјесто ове истине, Уставни суд БиХ је у одлуци У 9/00 од 3. новембра 2000. године измислио тзв. "теорију функционалне дуалности" којом је обмануо овдашњу јавност рекавши да високи представник наводно има право да нам намеће законе, иако је БиХ држава чланица УН, због тога што се ради о томе да су "сличне функције познате из других земаља у специјалним политичким околностима", и да су то наводно "мандати под режимом Друштва народа", односно Њемачка и Аустрија након Другог свјетског рата.

Ово је тешка обмана, јер је у настојању да оправда нешто што се никако не може оправдати Уставни суд БиХ изрекао тешку неистину, упоређујући ствари које се међусобно никако не могу упоредити. Наиме, БиХ је држава чланица УН којој припада непорециво право на суверенитет њених институција, које нико нема право да супституише. Али, умјесто да брани тај суверенитет као опште начело међународног

Пише: Милан Благојевић
уторак, 04 јул 2023 20:34

права, које је чланом 3. Устава БиХ прописано као саставни дио правног поретка БиХ, Уставни суд БиХ своју државу упоређује са колонијама из мандата Друштва народа, односно са Њемачком и Аустријом послје Другог свјетског рата, упркос томе што су мандати били колоније, а не државе, те иако Њемачка није била држава до 1949. године (већ окупирано подручје издијељено на четири окупационе зоне), а Аустрија је била окупационо подручје, а не држава, све до 1955. године. И онда, створивши овакву обману, Уставни суд БиХ, иако му ниједна ријеч Устава БиХ не даје право на то, у одлуци У 9/00 ствара нешто што назива "теоријом функционалне дуалности", према којој, како стоји у одлуци У 9/00, "једна власт једног система (читајте ОХР - моја опаска) интервенише у другом правном систему (читајте у правном систему БиХ, тј. умјесто једино надлежних институција БиХ - моја опаска), чиме њене функције постају дуалне".

То је, дакле, начин на који је Уставни суд БиХ, супротно Уставу БиХ, Дејтонском мировном уговору и Повељи УН, поставио болесне темеље за владавину охаеризма у БиХ и наше ропство у том систему. Ова неуставна одлука је затим понављана у свим каснијим одлукама тог суда када је ово постављано као питање и тако је остало све до данас, с једином разликом што се судијама тог суда 2006. године омакло да кажу истину у својој одлуци број АП 953/05 да никаква теорија, а поготово не измишљена "функционална дуалност" није темељ насилне владавине охаеризма, већ противправна колонизаторска Бонска конференција, која је самовољно "одобрила став тадашњег високог представника да овлаштења пренијета на високог представника Анексом 10 укључују и овлаштења да доноси обавезујуће одлуке, када он то сматра нужним".

Једноставније речено, састале се самовољно неке државе и још самовољније одлучиле да, флагрантно и тешком повредом начела једнаке суверености држава, наложе трећој сувереној држави (БиХ) да јој појединац намеће законе кад год то он сматра нужним, а као "разлог" су, какве ли изопачености, рекле да оне просто-напросто одобравају став тог појединца који сматра да има овлаштење да тако поступа.

Ово је, најсажетије речено, истина о суштини подвала и превара на којима је изграђена болесна конструкција звана постдејтонска БиХ. Таква конструкција ће бити надограђивана и када стигне ферман да се приступи насилном наметању у пракси самовоље Кристијана Шмита од 1. јула 2023. године, с једином разликом што су болесну конструкцију до сада конструисали високи представници које је именовао СБ УН, а сада то чини приватна особа која није високи представник. Такву болесну конструкцију, испуњену тешким колонијалним безакоњем охаеризма и Запада, и даље ће бранити Уставни суд БиХ, својом "теоријом функционалне дуалности", иако би ње требало да се стиди сваки правник који држи до сопственог поштења и професионалне судијске честитости, будући да је та (квази)теорија флагрантна и тешка злоупотреба судијске функције.

Умјесто, дакле, да бране Босну и Херцеговину, њену државност и сувереност, као и уставни положај и надлежности ентитета, судије тог суда су до сада браниле колонијализам, што није на добро било коме, без обзира јесмо ли Срби, Бошњаци, Хрвати или остали.

Али, истини за вољу, свега овога не би могло бити да овдашњи људи нису такви какви јесу, па су прихватили то безаконје и чак се сродили са њим у протеклих четврт вијека. Заиста, само колективна ишчашеност и незнање могу дозволити себи да нас западни носиоци овог безаконја тако просто намагарче, подваљујући нам неправу за право. Наравно, ту су и прави ешалони домаћих појединаца који су, ставивши се на овај или онај начин у службу охаеризма, себи прибавили и те какве користи, и што им је негативна, односно катастрофална кадровска политика овдашњих партија и институција омогућила да дођу на мјеста на којима никако не би требали бити. Јер, на тим мјестима њихово присуство било је крајње опасно, штавише погубно, по друштво у цјелини, а за Републику Српску нарочито.

Једино што је у овом тренутку трагичније од тога је што се све то безаконје сада самовољом Кристијана Шмита жели наметнути као закон и затим тјерати људе у затвор када му се успротиве. Такву тиранију људска цивилизација није забиљежила до сада.

Аутор др Милан Благојевић је професор уставног права